

2.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

Sàigòn, thứ Bảy ngày 8/11/1975

Buổi chiều gặp lại Nguyễn, thấy thật vui tuy rằng tâm tư như vẫn có chút gì không thoải mái. Chàng vẫn gọi tôi là “*chị*”, và tôi vẫn cứ cái lối cợt đùa “*Nguyễn với tôi*” trong những lời đối đáp. Điều này khiến thành một mỗi khi phải tỏ lộ nhiều quá bộ mặt giả dối trong những tiếng cười vỡ vụn. Với Nguyễn, tôi mang mặc cảm mình là tay chủ động trong tất cả các câu chuyện, khác hẳn bên anh Ngọc, tôi buông thả mọi cảm xúc mà không phải e dè điều gì.

Lòng nghe u hoài nhớ lại người đàn ông năm cũ, tôi uể oải tỏ bày với Nguyễn:

“Đi với anh Ngọc, tôi thấy thích hơn khi mà anh ấy xem tôi như một đứa con nít ngông cuồng để sẵn sàng chiều chuộng bất cứ điên đảo nào tôi đã làm ra.”

Thật vậy, Nguyễn tạo cho tôi cái cảm tưởng mình già dặn. Dẫu rằng tôi vẫn cười lên rữ rượi mà thật thì trong lòng là cả một gò ép mệt mỏi. Chàng đáng yêu, dịu dàng và ngây thơ như một đứa em để tôi cứ phải khoác ngoài mặt những gì làm xúc phạm đến cá tính thẳng thắn của mình. Bên chàng, tôi thích yên lặng nhiều hơn nói. Yêu cái việc ngồi nắm bàn tay chàng mà ngắm nhìn ngón út. Yêu những câu chuyện nhẹ nhàng và cái nhìn đăm đăm phủ ngập về tôi.

Buổi chiều quá đẹp. Chàng đan bàn tay trên tay tôi, xiết chặt đến đau và tiếng nói đượm màu giễu cợt:

“Lần đầu gặp *chị*, tôi nhìn ra ngay vẻ gì rất lạ, hình như là ‘ngu ngu’ sao ấy!”

Rồi Nguyễn đọc vu vơ:

*“Tình anh phát tiết ra ngoài
Nghìn thu mệnh bạc một đời tài hoa!”*

Tôi đùa:

“Ngu có nghĩa là không khôn! Vậy mà tôi tưởng Nguyễn ngắm *chị* bạn bán chung chứ! Bao nhiêu người đi qua quán tôi đều chỉ ngắm *chị* ấy.”

Tức thì Nguyễn cười rú lên, ngồi bệt hồi lâu giữa lè đường Lê Lợi đông người qua lại. Dứt cơn cười, chàng bảo:

“Trời ơi! Tôi mà đi ngắm bà ấy hả? *Chị* còn nói nữa, tôi nằm ngay ra đây bây giờ!”

Tôi cũng cười rữ rượi, cúi xuống kéo chàng đứng lên.

Quả là vui thật tình bên Nguyễn, vô tội tự nhiên như niềm vui trong những ngày mới lớn.

Chiều thứ Bảy, trời quá đẹp. Phố phường tấp nập. Cuộc đời đời xảy ra mới vài tháng trước hình như chẳng ngăn chặn được bao nhiêu cuộc sống quay cuồng của người dân thành phố. Tôi như quên hẳn Dalat với những kỷ niệm dày vò để giang tay đón nhận từ người thanh niên bên cạnh những niềm vui thành thật. Sự dịu dàng và tế nhị nơi Nguyễn phát sinh từ tình yêu âm thầm mà không là kinh nghiệm tuổi tác. Hầu như chàng không biết đến một chút xảo thủ tán tỉnh nào; mọi hành vi, lời nói đều nhuốm màu trong sáng như của một cậu bé mới đi vào tình yêu lần thứ nhất. Trái tim tôi mềm lại. Cả một nỗi chán chường cố hữu tan loãng hết trước ánh nhìn ân cần của Nguyễn.

Thật vậy, chàng đang yêu và tôi là đối tượng được chọn. Tình yêu tỏ bày nồng nàn trên từng ly *bière*, điều thuốc chàng đưa cho một cách trân trọng. Tình yêu cũng hiển hiện qua từng ánh mắt nụ cười chàng hướng về tôi. Tình yêu lại ngời sáng khi lần đầu trong công viên, nơi góc đường Gia Long & Công Lý, Nguyễn ôm ghi ngang lưng tôi, cúi hôn lên tóc. Thái độ chàng như tuồng đau khổ và cũng là rất sung sướng. Tôi úp mặt vào ngực Nguyễn, nghe bên tai tiếng chàng vang khê:

“Chị ngủ đi, tôi giữ cho chị ngủ!”

Rồi, vừa vỗ nhẹ lên vai tôi, Nguyễn vừa nhỏ giọng ngân nga:

“Ngủ đi, em, mộng bình thường,
Ru em sẵn tiếng thùy dương đôi bờ!..”

Thân hình tôi mềm nhũn. Trọn tâm hồn chùng xuống. Một cuộc đời hai mươi sáu năm kết tụ trong 7 tháng đau đớn vừa qua, tan biến hẳn trong tiếng hát dịu dàng của Nguyễn. Bàn tay Nguyễn vẫn vuốt đều lên làn tóc rối. Mùi da thịt chàng toát ra từ lớp áo mỏng. Tôi hôn lên những ngón gầy khét thơm mùi thuốc lá, và ngược nhìn bầu trời cao. Có một vì sao vừa băng đi khi ấy. Tâm tư tôi bùng lên nổi ám. Một hạnh phúc bất ngờ tràn vỡ làm run rẩy xác thân.

Khi chia tay, tôi đưa cho Nguyễn cuốn *Le Train* của George Simenon và nói:

“Về đọc đêm nay đi! Anna chính là tôi, người đàn bà làm cháy bùng đam mê để cả đời sau chỉ một mình đau đớn!”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Một hôm có chuẩn bị, ta ghé quán sách ấy đầu tiên. Chỉ gặp một mình nàng. Quán có hai người nhưng người đàn bà kia đi đâu vắng. Chúng tôi trò chuyện băng quơ. Ta gọi nàng bằng chị. Và được biết một thời gian nàng có ở Dalat, chơi đàn ở dancing Duy Tân, cùng

một con đường với ngôi nhà ta. Dancing ở cuối đường, nhà ta nơi đầu phố. Ta soát lại một lượt tất cả những kỷ niệm trong óc (những kỷ niệm rất có lớp lang hàng ngũ vì được ôn lại luôn luôn như một hình thức giết thì giờ nên khó thể lệch lạc...) nhưng vô ích. Con người này, nhất là màu son ấy, ta chưa hề được gặp ở Dalat, thành phố như một nắm tay, thiên hạ ai ai cũng đều biết mặt nhau. Điểm này thật kỳ dị.

Nàng lại bảo một thời gian nàng dạy ở Hùng Vương, ngôi trường Grand Lycée ta học qua suốt thời niên thiếu.

À! Té ra là người nhà nhưng không biết nhau!

Ta thấy như gần nàng hơn một chút và trong ta như càng thôi thúc hơn cái ý muốn tìm hiểu về nàng...

□